

PROP DE VOSALTRES

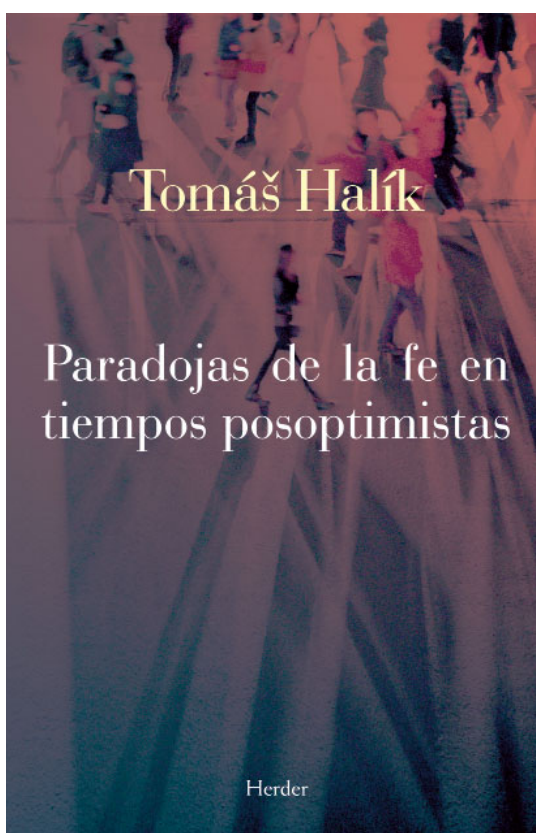
Creure de tot cor

Benvolguts diocesans:

Constantment parlem de les qüestions importants de l'ésser humà. En converses de cafè, escoltant una conferència o llegint un llibre afloren les preguntes vitals de cada persona. Dialoguem o volem indagar sobre el treball, la societat, l'educació, l'oci o la sexualitat. Encara que mantinguem posicions diferents generalment ens agrada l'intercanvi d'opinions i ens sembla enriquidora l'aportació d'idees i experiències dels nostres semblants.

També posem sovint a debat els plantejaments sobre la fe, la religió, l'Església o la coherència de la vida cristiana. I això, als creients, ens obliga a donar raó del que sustenta la nostra vida, a purificar les nostres motivacions, a repensar o demanar disculpes per les nostres limitacions o incoherències i a tractar d'anunciar amb goig la nostra fe. Ens alegra, a més, ajudar els nostres interlocutors perquè es qüestionin la seva vida i s'acostin a la persona de Jesucrist. Ho fem com l'oferta de sentit que ens presenta l'evangeli, sense coaccionar ningú i respectant la consciència de l'altre.

Per a molta gent que coneixem o que ens trobem pel carrer la fe és una qüestió fonamental: se la prenen molt seriosament, s'esforcen per adherir-se a Jesucrist, es lamenten de les seves pròpies incorreccions i els agrada ser tractats sense cap mena de discriminació. La fe els ha enriquit la seva vida, que es concreta en un gran servei als altres, sobretot als qui més sofreixen i tenen necessitat d'atenció. Tots coneixeu cristians compromesos en millorar la vida dels altres, que no amaguen les seves moti-

vacions i són un gran exemple de disponibilitat. Tant de bo que cada dia augmentés en nombre i en qualitat el servei que des de moltes plataformes i comunitats s'ofereix a tota la societat.

Creure és un acte autènticament humà. No és contrari ni a la llibertat ni a la intel·ligència de la persona posar la confiança en Déu i adherir-se a les veritats revelades per Ell. Per descomptat que la gràcia va davant d'aquesta dis-

posició humana i l'inicia, l'acompanya i jutja l'actuar de cadascú. Creure és també un acte eclesial. La fe de l'Església precedeix, engendra, condueix i alimenta la nostra fe, fent compatible la dimensió personal i la comunitària. Ens donem suport els uns als altres per fer el bé i ens acollim a l'Església com a mare de tots els creients.

No pretenem fer gala de la nostra fe amb un plus que ens fa sentir superiors als altres. Això seria contrari a l'essència d'aquesta confiança i adhesió a les veritats de Jesús de Natzaret. Volem manifestar la nostra joia per aquest suport fonamental que ens impulsa a ser solidaris amb els qui més sofreixen i que trobem al llarg de la nostra vida. La fe no ha passat de moda ni és una antigalla per guardar en el bagul dels records; no és una característica de persones febles o incultes; no està reservada només per a determinades èpoques o moments de la nostra vida. La fe ens acompanya sempre, ens fa viure alegres i esperançats i augmenta la nostra caritat.

M'ha impressionat la lectura de l'obra del sacerdot txec, Tomáš Halík, titulada *Paradojas de la fe en tiempos posoptimistas*, on se'ns demana no reduir la fe a un mer compliment de les veritats ni a una cosa rebuda en la nostra infantesa, sinó que hem d'experimentar el «cristianisme del segon alè», l'esforç personal i continuat per concretar i canalitzar la fe, l'esperança i la caritat.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Nova etapa de la botiga de Comerç Just

Miquel Pueyo, paer en cap de l'Ajuntament de Lleida, va visitar recentment la renovada botiga de Comerç Just que actualment gestionen conjuntament Càritas Diocesana i Intermón Oxfam. Rafael Allepuz, director de l'entitat religiosa, va acompanyar l'alcalde en la recepció, en la qual també hi van assistir Manolo Díaz, responsable del programa de Comerç Just de Càritas Lleida; Pilar Garcia, coordinadora d'Intermón Oxfam a Lleida; i la regidora d'Educació, Coopera-

ció, Drets Civils i Feminismes, Sandra Castro. Des de l'Ajuntament es va exposar l'interès de fer de Lleida una autèntica ciutat de comerç just i responsable que permeti col·laborar amb el desenvolupament dels països del Sud.

Aquest establiment, obert des del passat mes de desembre al número 19 del carrer Doctor Fleming, vol representar un nou impuls per a un consum responsable i per a la promoció dels productes de comerç just entre la població lleidatana.

CERCA DE VOSOTROS

Creer de todo corazón

Queridos diocesanos:

Constantemente volvemos sobre las cuestiones importantes del ser humano. En charlas de café, escuchando una conferencia o leyendo un libro aparecen las preguntas vitales para toda persona. Dialogamos o queremos indagar sobre el trabajo, la sociedad, la educación, el ocio o la sexualidad. Aunque mantengamos posturas distintas generalmente nos gusta el intercambio de ideas y nos parece enriquecedor el aporte de ideas y experiencias de nuestros semejantes.

También ponemos sobre la mesa muchas veces los planteamientos sobre la fe, sobre la religión, sobre la Iglesia o sobre la coherencia de la vida cristiana. Y eso nos obliga a los creyentes a dar razón de lo que sustenta nuestra vida, a purificar nuestras motivaciones, a repensar o a pedir disculpas por nuestras limitaciones o incoherencias y a tratar de anunciar con alegría nuestra fe. Nos alegra además ayudar a nuestros interlocutores a que se cuestionen su vida y a que se acerquen a la persona de Jesucristo. Lo hacemos como la oferta de sentido que nos presenta el evangelio. Sin coaccionar a nadie, respetando la conciencia del otro.

Para mucha gente que conocemos o que nos encontramos por la calle la fe es una cuestión fundamental. Se la toman con mucha seriedad, se esfuerzan para adherirse a Jesucristo, se lamentan de sus propias incorrecciones y les agrada ser tratados sin ningún tipo de discriminación. La fe les ha enriquecido su vida y se concreta como un gran servicio a los demás, sobre todo a los que más sufren o tienen necesidad de su atención. Todos conocéis a cristianos comprometidos con mejorar la vida de los semejantes. No esconden sus motivaciones y son un gran ejemplo de disponibilidad. Ojalá cada día aumentara en número y en calidad el servicio que, desde muchas plataformas y comunidades, se presta a la sociedad en general.

Crear es un acto auténticamente humano. No es contrario ni a la libertad ni a la inteligencia del hombre depositar la confianza en Dios y adherirse a las verdades por Él reveladas. Desde luego a esta disposición humana le precede la gracia que inicia, acompaña y juzga el actuar de cada uno. Creer es también un acto eclesial. La fe de la Iglesia precede, engendra, conduce y alimenta nuestra fe. Es compatible la dimensión personal y la comunitaria. Nos apoyamos unos a otros para hacer el bien y nos acogemos a la Iglesia como madre de todos los creyentes.

No pretendemos alardear de nuestra fe con un plus que nos hace sentirnos superiores a los demás. Nada más contrario a la esencia de esa confianza y adhesión a las verdades de Jesús de Nazaret. Queremos manifestar nuestra dicha por este fundamental apoyo que nos impulsa a ser solidarios con los que más sufren y los encontramos a lo largo de nuestra vida. La fe no ha pasado de moda ni es una anti-gualla para guardar en el baúl de los recuerdos; no es una característica de personas débiles o incultas; no está reservada para determinadas épocas de nuestra vida. La fe nos acompaña siempre, nos hace vivir alegres y esperanzados y aumenta nuestra caridad.

Me ha impresionado la lectura de una obra de un sacerdote checo, Tomáš Halík, titulada *Paradojas de la fe en tiempos posoptimistas*, en la que nos pide no reducir la fe a un mero cumplimiento de las verdades ni a algo recibido en nuestra niñez, sino que experimentemos el «cristianismo del segundo alieno», esfuerzo personal y continuado por concretar y encauzar la fe, la esperanza y la caridad.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Festivitat de la Mare de Déu del Blau més íntima per la pandèmia

Tot i la pandèmia, la Catedral de Lleida va celebrar el 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al temple, la festivitat de la Mare de Déu del Blau, però es va portar a terme sense la massiva ofrena de flors i llum d'altres anys. No es va poder celebrar ni la missa ni l'ofrena que des de feia 11 anys, aplegava a les nenes i dones que porten el nom de Blau o Maria del Blau als peus de la seva patrona, a l'altar major de la Catedral de Lleida, convocades per l'Associació Blaus Lleida.

El president de l'entitat, Josep M. Pujol, va explicar que davant la crisi sanitària i ja que una bona part de les Blaus i les seves famílies que acudien a la festa eren de fora de Lleida, per evitar els trasllats i una important concentració de persones, es va decidir no fer cap convocatòria i suspendre, tant la celebració de la Missa com la posterior ofrena. Pujol va afirmar que «tot i això vam deixar a criteri de les famílies, acudir de manera

personal i particular a fer la seva ofrena i que si així ho feien, membres de l'entitat estaríem allí per acollir-los».

Durant la tarda, algunes d'aquestes famílies i Blaus, van anar pel seu compte a la Catedral per visitar la seva patrona, fer-hi l'ofrena i pregar davant la seva imatge: «També Blaus Lleida, com a entitat, hem fet la nostra ofrena de llum i flors, tot desitjant que el proper any ens puguem aplegar per celebrar-la amb tota normalitat», va manifestar Josep M. Pujol, deixant constància que almenys

la festa no s'ha deixat de fer i apostant per la seva continuïtat.

Davant la imponent imatge de la Mare de Déu, pares i familiars anaven explicant la llegenda que segons sembla els canonges van encomanar una talla de la Mare de Déu per col·locar-la a la Porta dels Apòstols de la Seu Vella. El temps apressava i el mestre va fer treballar al seu aprenent en l'execució de l'obra. Aquest esculpí una magnífica cara de la Mare de Déu i l'escultor al veure l'obra no pogué contenir la seva enveja i irritat llençà el martell contra la imatge amb el desig de malmetre-la però no ho va aconseguir. La talla, explica la llegenda, restà sencera i al front on va anar a parar l'eina va aflorar un senyal com si hagués picat en carn viva: El Blau. La imatge de l'escultor Jordi Safont data del l'any 1447 i des del 8 de desembre de 2003, es troba ubicada en un lateral del presbiteri de la Catedral Nova de Lleida.

Jordi Curcó

Lleida celebra la festa de la Mare de Déu de l'Arcada

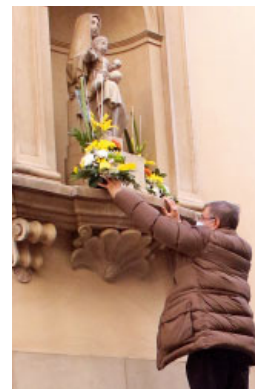
La parròquia de Sant Pere de Lleida va celebrar, el passat 7 de febrer, la festa de la patrona del carrer Major i de la seva Associació de Veïns i Comerciants la Mare de Déu de l'Arcada, amb una Eucaristia. Tot seguit, a la fornícula de la patrona que hi ha a la façana lateral de l'església, el rector va fer una pregària a la Mare de Déu.

A continuació, Montse Eritja, en representació de l'Associació de Comerciants de la zona, va fer una ofrena de

flors i l'acte es va cloure amb un cant popular marià.

La devoció a la Mare de Déu de l'Arcada té els seus orígens en temps de l'antiga muralla romana de Lleida, on en l'arcada d'una de les portes d'accés a la ciutat hi havia una imatge de la Mare de Déu. La tradició explica que en la pesta que patí la ciutat el 1348, els veïns del carrer Major van posar-se sota la seva protecció i van quedar lliures de l'epidèmia.

Jordi Curcó

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

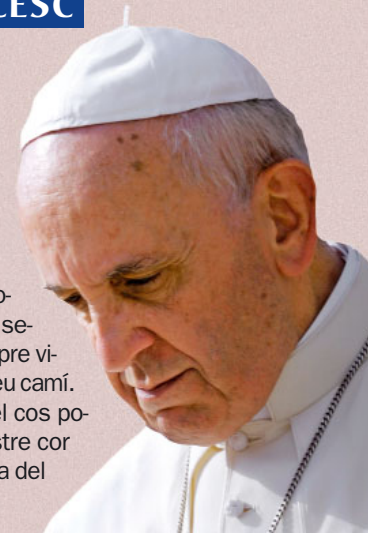

@Pontifex: «No estem fets per a somiar amb les vacances o el cap de setmana, sinó per a realitzar els somnis de Déu en aquest món. Ell ens ha fet capaços de somiar per abraçar la bellesa de la vida. I les obres de misericòrdia són les obres més belles de la vida» (23 de novembre).

@Pontifex: «Cuidem la fragilitat de cada home, de cada dona, de cada nen i de cada ancià, amb aquesta actitud solidària i atenta, l'actitud de proximitat del bon samarità» (24 de novembre).

@Pontifex: «Déu és més pacient que nosaltres, i qui truca amb fe i perseverança a la porta del seu cor no queda decebut» (27 de novembre).

@Pontifex: «Tots nosaltres volem a Jesús, tots desitgem seguir-lo, però hem d'estar sempre vigilants per a romandre en el seu camí. Perquè amb els peus, amb el cos podem estar en ell, però el nostre cor pot estar lluny i portar-nos fora del camí» (28 de novembre).

«El lleure és segur i necessari»

El 30 de gener es va celebrar de manera telemàtica l'Assemblea General Ordinària 2021 del Moviment de Centres d'Esplais Cristians Catalans. S'hi van connectar el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sergi Gordo, encarregat de Pastoral de Joventut per la Conferència Episcopal Tarraconense, i els responsables de més de 130 centres d'esplai d'arreu de Catalunya. El seu president, Xavi Nus, va recordar que «el lleure és segur i necessari», i va demanar als centres que no perdin «la motivació i la força, i mantinguin el contacte amb els infants, joves i famílies» malgrat les circumstàncies inèdites actuals.

El president del MCECC també va avançar que «en els propers dies es reactivaran les reunions de la Taula de la Governança, generada per la Generalitat i liderada per la Direcció General de Joventut, com a element transversal dels diferents col·lectius educatius, per començar a dibuixar les activitats d'estiu a nivell de protocols». «A més, també volem treballar per una campanya social que doni valor i més reconeixement al lleure» va afirmar.

Cal recordar que les restriccions sanitàries han obligat els centres d'esplai a redissenyar i reinventar les seves activitats per tal d'adaptar-se als requeriments de les autoritats pertinents per evitar els contagis per la Covid-19. Malgrat ser el primer contacte socialitzador que van tenir infants i joves després del confinament, els esplais, i el lleure en general, sempre han estat espais segurs i pioners a l'hora d'aplicar els protocols necessaris per a evitar els contagis.

Les restriccions sanitàries actuals van obligar a adaptar l'assemblea al format telemàtic i tots els assistents van tenir l'oportunitat d'opinar, debatre i aprovar els punts de l'ordre del dia. La trobada, de fet, va seguir l'esquema de les assemblees presencials celebrades en anys anteriors, va començar amb una pregària, va continuar amb l'aprovació de la Memòria corresponent a l'any 2020 (un repàs de les iniciatives assolides i les pendents tot reconeixent la gran tasca realitzada durant l'any malgrat les circumstàncies actuals), del Pla d'Accions 2021, del Calendari del proper any i —en matèria econòmica— del tancament del 2020 i el pressupost del 2021.

A més, es va aprovar la continuïtat del projecte per a treballar la perspectiva d'igualtat dels gèneres en els Centres i Clubs d'Esplai federats i es van presentar les trobades

previstes per al 2021: la Trobada de Monitors i Monitores, que serà en format telemàtic (amb una competició entre Centres i Clubs d'Esplai durant la setmana del 8 al 13 de març i formacions el 14) i la Troca-Jove, la trobada de joves del MCECC que serà el 15 de maig, en format semipresencial.

Entre altres coses, a més, es va informar de la incorporació de Girona com a territori del MCECC i es va presentar el projecte #ITUQUEENPENSES, perquè els Centres i Clubs d'Esplai puguin treballar algunes temàtiques que afecten i interpel·len els infants i joves d'avui com el consum de tòxics o la relació amb el medi ambient. Per últim, es va fer entrega dels premis de la segona edició del concurs InnovAct, impulsat pel MCECC, amb l'objectiu de premiar la innovació en el sector de l'educació en el lleure.

REFLEXIONS

On hi ha tribulacions, Jesús s'hi fa present

En aquest context (de la pandèmia), més aviat desolador per a àmplies majories, som a «Tir», hi ha tribulacions, l'Evangeli ens diu que Jesús s'hi fa present.

La dona cananea demana a Jesús «Tingueu compassió de mi, Senyor.»

Tenir compassió vol dir ser capaç de «patir amb», *compati*.

Trobar persones compassives és un tresor, persones capaces de «patir amb». Si alguna cosa ens mata és la indiferència, el passar de llarg del dolor aliè.

Poden compadir les persones misericordioses.

Al *Sermó 358 A*, sant Agustí explica què és la misericòrdia, i diu que aquesta paraula n'inclou altres dues: *miseria* i *cor*; misèria i cor. Es parla de misericòrdia quan la misèria aliena toca i sacseja el teu cor.¹

Goso fer una crida a la misericòrdia, que és molt més que la solidaritat. Hem de viure la revolució de la misericòrdia. La misericòrdia canvia el món.

El papa Francesc explica que la misericòrdia va més enllà de la Lleï. La misericòrdia no humilia ni maltracta, sinó que «Déu perdona amb una carícia».² La misericòrdia és la plenitud de la justícia.

Margarita Bofarull, rscj

Fragment inicial de la seva «Homilia religiosa d'Organyà, 2020» en el context de la Fira del Llibre del Pirineu. Organyà, setembre 2020

Nomenaments

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments per a un nou període:

- **Mn. Francisco Javier Jauset Clivillé**, nomenat ecònom diocesà, amb data 01.02.21.
- **Sr. Rafael Allepuz Capdevila**, nomenat director de Càritas Diocesana de Lleida, amb data 05.02.21.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Dimarts [ls 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, màrtir; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, religiosa franciscana.

3. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / Sl 30 / Mt 20,17-28]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats màrtirs a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.

5. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. *Sant Feliu de Llobregat*: sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa

Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 20,1-17 (o bé, més breu: 20,1-3.7-8.12-17) / Sl 18 / 1Co 1,22-25 / Jo 2,13-25]. Es poden llegir les lectures del cicle A: Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Stes. Perpètua i Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

Diumenge II de Quaresma (B)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, l'estimat, escolteu-lo»

La Transfiguració (1517-1520), de Raffaello Sanzio. Pinacoteca vaticana, Ciutat del Vaticà, Roma (Itàlia)

Sovint les aparences amaguen l'autèntica realitat. Ho veiem tant a la primera lectura com a l'Evangeli.

La primera lectura presenta un fet enormement dramàtic: *Pren Isaac, el teu fill únic, que tant estimes i allà, dalt de la muntanya, sacrifica'l en holocaust.* Terrible aquesta ordre del Senyor. Però Abraham està disposat a complir la voluntat de Déu: *Agafà el ganivet per degollar el seu fill.* Però Déu no vol vides humanes: *Deixa estar el noi, no li facis res.* El que vol és l'acceptació de la seva voluntat: *Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, t'ompliré de benediccions i la teva descendència serà tan nombrosa com les estrelles del cel i els grans de sorra de les platges.*

A l'Evangeli hem llegit la transfiguració de Jesús. Aquell que semblava un home normal i corrent tal com el veien els deixebles dia a dia, *es transfigurà davant d'ells; els seus vestits es tornaren fulgurants; se li apareixen Moisès i Elies i se sent del núvol estant una veu: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, escolteu-lo.* Aquest Jesús que feia poc parlava d'anar a morir, al qual Pere va renyar per aquestes paraules, ara és el Fill estimat de Déu, al qual cal escoltar, precisament quan parla de creu, de seguiment, de mort, perquè és el Fill estimat, el model de Fill. Pere volia *fer tres cabanes* per quedar-se sempre a la muntanya, però ara ell i els seus companys, *no veieren ningú més sinó Jesús tot sol.* Ara és l'hora de seguir Jesús en la creu i en la mort. Ja arribarà l'hora de gaudir de la transfiguració, de la resurrecció. Per això Pau exclama: *Jesucrist, el qui va morir, més encara el qui va ressuscitar és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.* Per això pregunta: *Si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per nosaltres, no estarà disposat a donar-nos-ho tot?* Avui se'ns demana la disponibilitat d'Abraham i escoltar el Fill estimat de Déu perquè el camí és la creu, però el terme final és la resurrecció, l'experiència real de l'amor de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, ves-te'n al país de Morià, i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.» Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat"».

▶ Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill? Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els duqué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán. Le dijo: «¡Abrahán!». Él respondió: «Aquí estoy». Dios dijo: «Toma a tu hijo único, al que amas, a Isaac, y vete a la tierra de Moria y ofrécemelo allí en holocausto en uno de los montes que yo te indicaré». Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña. Entonces Abrahán alargó la mano y tomó el cuchillo para degollar a su hijo. Pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!». Él contestó: «Aquí estoy». El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra el muchacho ni le hagas nada. Ahora he comprobado que temas a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, a tu único hijo». Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en holocausto en lugar de su hijo. El ángel del Señor llamó a Abrahán por segunda vez desde el cielo y le dijo: «Juro por mí mismo, oráculo del Señor: por haber hecho esto, por no haberte reservado tu hijo, tu hijo único, te colmaré de bendiciones y multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de sus enemigos. Todas las naciones de la tierra se bendecirán con tu descendencia, porque has escuchado mi voz».

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,31b-34)

Hermanos: Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? Dios es el que justifica. ¿Quién condenará? ¿Acaso Cristo Jesús, que murió, más todavía, resucitó y está a la derecha de Dios y que además intercede por nosotros?

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, subió aparte con ellos solos a un monte alto, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía qué decir, pues estaban asustados. Se formó una nube que los cubrió y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo, el amado; escuchadlo». De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos. Cuando bajaban del monte, les ordenó que no contasen a nadie lo que habían visto hasta que el Hijo del hombre resucitara de entre los muertos. Esto se les quedó grabado y discutían qué quería decir aquello de resucitar de entre los muertos.